

дошълъ въ работилницата да види дали не ще може да бжде поправенъ.

Въ жгъла на работилницата, близо до прозореца, Даниелъ, 15-годишниятъ синъ на майстора, стържелъ нѣщо, вдълбоченъ въ работата си. Но, когато търговецътъ попиталъ дали ще може да бжде поправена донесената отъ Лондонъ машинка, Даниелъ дигналъ глава и устремилъ жаденъ погледъ въ предмета, който баща му вече държалъ въ ржцетѣ си. Нѣщо го тласкало и той неусѣтно се приближилъ до баща си, взелъ часовника и внимателно го разгледалъ.

— Е, Даниелъ, ще може ли да се поправи?

— Да, господинъ Петеръ. Оставете часовника, азъ ще се постарая да замѣня счупената частъ съ нова и, надѣвамъ се, машинката ще почне да работи, както е работила по-преди.

Въ главата на малкия майсторъ въ това време узрѣла друга мисълъ — да направи изцѣло единъ сжщъ такъвъ часовникъ.

Петеръ оставилъ часовника и казалъ, че ще отиде за нѣколко дни въ близкия градецъ и когато се върне ще дойде да си го вземе.

Съ страсть се заловилъ Даниелъ за работа. Като поправялъ машинката на търговеца, той изучилъ внимателно устройството ѝ, направилъ си чертежи, измѣрилъ, пресмѣтналъ всичко, което му било потрѣбно.

Следъ нѣколко дни дошелъ търговецътъ, взелъ си поправения часовникъ и изказалъ голѣми похвали за искуството на младия желѣзаръ.

Отишелъ си търговецътъ. Затекли днитѣ единъ следъ други както винаги. Но въ часоветѣ когато билъ свободенъ, Даниелъ Ришаръ свещенодействувалъ. Той работѣлъ надъ своя часовникъ, все повече вниквалъ въ неговата направа, разбиралъ защо служи всѣко